

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Michala Bobka v právní věci žalobce: **T. W.**, zastoupen Mgr. Lucií Brusovou, advokátkou se sídlem Masná 4, Moravská Ostrava, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 12. 2023, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 8. 2024, č. j. 19 Ad 5/2024 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná prvostupňovým rozhodnutím zamítla žádost žalobce o invalidní důchod, neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení není invalidní a nejde u něj o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Námitky žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaná s odkazem na nově vypracovaný posudek zamítla. Nově vypracovaný posudek sice dospěl k závěru, že v době námitkového řízení se již jednalo o dlouhodobě nepříznivý stav – lehkou dysfunkci páteře, avšak pokles pracovní schopnosti žalobce dosahoval pouze 30 %.

[2] Žalobce se obrátil na krajský soud, který žalobu taktéž zamítl. Krajský soud si vyžádal posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě, ze kterého plyne pokles pracovní schopnosti žalobce o 20 %. Žalobce s tímto posudkem nesouhlasil, a krajský soud proto požádal Posudkovou komisi MPSV v Brně o srovnávací posudek. Ten se ztotožnil se závěrem předešlého posudku. Krajský soud uvedl, že posudky jsou úplně a přesvědčivé. Uzavřel proto, že žalobce není invalidní, neboť nebyl prokázán pokles jeho pracovní schopnosti alespoň o 35 %. Z důvodu nadbytečnosti zamítl návrh žalobce na ustanovení znalce.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž navrhl, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Nesouhlasí s tím, že jeho zdravotní stav posuzují posudkové komise, které přímo podléhají žalované, a nejsou proto nezávislé. Jejich posudky by měly být vždy přezkoumány nezávislým znalcem. Tento stav podle žalobce narušuje rovnost zbraní a zasahuje tak do jeho práva na spravedlivý proces.

[5] Obecně uvedl, že krajský soud podle něj pominul jeho tvrzení, odmítl provést jím navržené důkazy a opřel své rozhodnutí o důvody, které nemají oporu v provedeném dokazování, což činí napadený rozsudek nepřezkoumatelným.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznila, že stěžovatel neuvedl žádný důvod její přijatelnosti. Svou argumentaci směřuje do skutkových zjištění a nejsou v ní nastoleny žádné právní otázky. Podle žalované posudky obsahují přesvědčivou argumentaci a komise zasedala v řádném složení. Zdravotní stav tak byl zjištěn náležitě a objektivně. Se závěry krajského soudu se proto ztotožnila a navrhla kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, eventuálně zamítnout pro nedůvodnost.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná a byla podána v zákonné lhůtě. Jedná se však o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS., v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Ve věci stěžovatele však tyto podmínky naplněny nejsou.

[8] Kasační soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku a dospěl k závěru, že splňuje požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí (viz např. rozsudky NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, či ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 - 38). Z jeho odůvodnění je plně seznatelné, jaké důvody krajský soud vedly k výroku o zamítnutí podané žaloby, přičemž všechny nosné námitky žalobkyně soud

pokračování

vypořádal, vždy alespoň implicitně (srov. např. rozsudek NSS z 27. 5. 2015, č. 6 As 152/2014 - 78, bod 23).

[9] Stěžovatel dále namítá závislost posudkových komisí na žalované. Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře dovedl, že sama skutečnost, že posudková komise je orgánem MPSV, není důvodem k pochybnostem o objektivitě jejích závěrů. Ta má být garantována složením posudkových komisí, které sestávají nejen z posudkových lékařů a tajemníků z řad pracovníků MPSV, ale i z odborných lékařů jednotlivých klinických oborů, tedy osob odlišných od pracovníků MPSV (rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2003, č. j. 5 Ads 4/2003 - 35, č. 33/2003 Sb. NSS, nověji např. usnesení NSS ze dne 9. 5. 2024, č. j. 6 Ads 188/2023 - 29, bod 18). Krajský soud proto postupoval v souladu s judikaturou kasačního soudu, jestliže z jejich posudků vycházel.

[10] Podmínkami, za nichž lze připustit neprovedení důkazu soudem, se Nejvyšší správní soud již také mnohokrát zabýval. Pro nadbytečnost lze provedení důkazu odmítnout tehdy, *„byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto“* (např. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS). Odůvodnění krajského soudu je v tomto ohledu taktéž v souladu s judikaturou.

[11] Krajský soud se nijak neodchýlil od judikatury kasačního soudu, ani se nedopustil zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Zároveň v řízení nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správní soudu řešena. Kasační stížnost proto kasační soud odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[12] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.). Stěžovatel neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná sice byla v řízení úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení však rovněž nemá (§ 60 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. ledna 2025

Ivo Pospíšil
předseda senátu